

til at udtale, at Regjeringen ikke rigtig kjendte noget til Arbejdernes Vilkaar, og ikke rigtig vidste, hvad der bevæger sig blandt Arbejderne, og at den saaledes heller ikke kjendte noget til den Nød og Glendighed, der finder Sted blandt Arbejderne. Det ser ud, som om man her har taget noget fejl i denne Betragtning, idet Regjeringen netop har været den første til at fremkomme med Forslaget om Afhjælpning af Nøden, og jeg vil haabe, som jeg før bemærkede, at det ikke er andre Motiver, der have gjort sig gjældende, end netop dette ene, at komme de Nødlidende til Hjælp. Jeg skal støtte den høitærede Finansminister i den Betragtning, at der er Arbejdsløshed til Stede, og at der er Nød til Stede, og jeg skal supplere dette dermed, at saasnart Arbejdsløsheden er indtraadt, saa er Nøden til Stede blandt Arbejderne. Her kan næppe være Tale om, hvem der er trængende, eller hvem der skal nyde Understøttelse, man maa udelukkende holde sig til dette One: Naar de ere arbejdsløse, og de høre ind under Arbejdernes Rækker, saa er der Trang til Hjælp. Den Betragtning, at Arbejderne, naar de have Arbejde, skulle se sig i Stand til at kunne lægge Kapitaler til Side, som de kunne leve af, naar de ikke have noget at bestille, er en meget vag Betragtning. Saavidt jeg har kunnet skjønne, har da ogsaa Kjøbenhavns Understøttelsesforeninger netop den samme Betragtning, som jeg her fremfører. De mene netop, at de bør træde til, førend de Folk, der have opsparet en lille Smule, allerede have maattet lade det gaa igjen. De søge at hjælpe til at bevare, hvad disse Folk have kunnet skaffe sig i den Tid, de have haft Arbejde. De søge at bevare disse Arbejdere imod, at de skulle komme til at sætte deres Eiendele ud til Pantelaanere og Assistenthuse, og det er dette, vi ogsaa skulle gjøre i nærværende Tilfælde. Naturligvis findes der Folk, som allerede have sat saa meget ud, at de ikke lænere have noget at sætte ud af, og i saadant et Tilfælde maa man naturligvis træde til og afhjælpe den Sult, som ellers ligefrem vilde følge af dette Forhold. Finansministeren har fuldstændig Ret i, at der er Arbejdsløshed og Nød til Stede. Vil man gaa omkring paa Kvisterne og i Vaghuserne, vil man faae at se, at Nøden er langt større,

end de fleste ane. Der er den Forskjel paa Finansministeren og mig i dette Tilfælde, at jeg har været saaledes situeret, at jeg har siddet paa en Kvist og ikke haft det, jeg skulde bruge til min Families Underhold. Jeg veed, hvad det er at lide Nød, og det har Finansministeren vistnok aldrig prøvet. Under alle Omstændigheder er det imidlertid glædeligt, at Finansministeren har Jøselse for, hvad der i disse Henseender gjør sig gjældende blandt Fattige. Jeg vil altsaa haabe, at vi maatte kunne faae en heldig Udgang af det, vi i Diebliffet forhandle om, og at vi kunne blive fri for i dette Spørgsmaal at indblande den øvrige politiske Strid, som ellers gjør sig gjældende her i Thinget, og er dette Meningen, som jeg vil haabe, vil det naturligvis ogsaa lade sig gjøre at faae Noget ud af denne Sag. Finansministeren er fra Oppositionens Side blevet beskylt for at være en Mand, der kun lidet havde Hjerte for de Fattige, og jeg er blevet beskylt for det Samme fra Høires Side. Vil man tage den Sides Presse, vil man faae at se, hvad der skrives om Arbejdernes Repræsentanter. Et Høireblad tillod sig saaledes forleden at sige om min ærede Kollega for Kjøbenhavns 5 Valgekreds min Sidemand (P. Holm) og mig, at nu skulde det vise sig, hvad Arbejdernes elendige Førelere ville sige til det af Finansministeren forelagte Forslag. Glendige vare vi, men dersom vi ikke tog imod dette Forslag, vilde vi ligefrem være Bedragerere overfor Arbejderne. Ja, mine Herrer, det var en drøi Udtalelse, og jeg vil da heller ikke tro at Finansministeren vil have Sympathi med den Slags Udtalelser; og paa den anden Side haaber jeg ogsaa, at Finansministeren nu vil gjøre Sit til at tilintetgjøre de Udtalelser, der ere fremkomne fra Oppositionens Side i den Retning, at han i Virkeligheden ikke skulde være villig til at virke for at hjælpe paa de Arbejdsløse. Jeg for mit Vedkommende vil gjøre, hvad jeg kan, for at tilintetgjøre de Udtalelser, som ere fremkomne fra Høires Side om, at jeg ikke skulde være villig til at støtte de Trængende. Jeg siger altsaa, at jeg giver mit Bidrag dertil ved at være med til at arbejde for dette Forslags videre Fremme i den Retning, at der gjennem det erklæres, at det er nødvendigt at træde til hurtigt og med direkte Hjælp. Trangen er til Stede, der staar aabne Arme nok, som række Hænderne